

C E R A M I C
S E R I E S ●

Micki Schloessingk

ABERYSTWYTH ARTS CENTRE

July 1994
number 66

I first met Micki Schloessingk some twenty years ago. Our paths crossed briefly when she came to work for a few weeks at a small pottery in Watford which produced long runs of Bonsai pots and floristry wares. This was a period in her life when having recently finished the Studio Pottery course at Harrow, she was impatient to broaden her horizons, and gain experience before committing herself to becoming a potter in her own right. She went abroad to work, and I heard nothing more of her until some fifteen years later when she arrived in the Gower Peninsula, where i had my own pottery, to become my near neighbour. Here, in a delightful, sheltered valley at Cheriton, she established Bridge Pottery - where she continues to the present day, combining life and work as an integrated whole. Micki sees her art not so much as an extension of her life, but as a reflection - even celebration - of the way of life she aspires to. In talking of her work, she sees the "scale of her pots in relation to the domestic environment - the importance of the heart of the home, one might say " the heat of the kitchen". Indeed this is one thread that runs right back to her first experience of pottery. She remembers as a child loving the 'feel' of pottery. Part of her half German inheritance and childhood environment was the majestic and full-bodied saltglaze bottles - the mediaeval 'Bellarmines' and the more austere pewter-topped blue jugs. One is tempted to say that the saltglaze tradition is her rightful lineage, but she is not a traditionalist other than in matters of technique. She is a potter for our times. For her the requirements of art in the service of life extend beyond the immediate, mundane function of the object. The processes of making - in particular the firing with wood - are themselves significant creative acts in their own right; the pots, the visible tangible fulfilment of the creative cycle. I have often assisted in these firings. They are intense, theatrical, exhausting yet ultimately pleasurable events. Perhaps this is as it should be. Certainly the reward of a well cooked supper, served to perfection in her own dishes, speaks for itself. The large salad bowl never looks better than when it has delicious salad in it ! These are pots which invite use. I am reminded of Michael Cardew's phrase in this context when he talks of good pots having the "lineaments of gratified desire". It was whilst travelling in India in the late 60's that Micki first became aware of pottery in its simplest most "earthy" form, yet in an everyday social context. From the ubiquitous unfired clay tea bowls used on the trains, to the village potteries where the potter worked at his wheel in the open street - pottery was everywhere. As yet unfocused but with a desire to do something meaningful and creative in her life she was lead to the decision to become a potter. On her return to Britain in 1970 she worked for a while at a pottery in Ireland, mainly to gain experience for entry into the Harrow Studio Pottery course. Harrow suited her down to the ground. She remembers the intensity of the "community feeling" among staff and students - an atmosphere which was highly conducive to self development and hard work. Workshop based, students were expected, and were more than willing, to take personal control of all aspects of their production, which included the building of wheels and kilns on the somewhat anarchic kiln site at the back of the college. Here under the supportive guidance of Wally Keeler, she began experimenting with the saltglaze. Other influences at that time were John Reeve and Mo Jupp. Undoubtedly, the views of Bernard Leach - all pervasive at Harrow - left their mark. After Harrow, there followed a period of working for several different potteries consolidating what she had learned at College. By her own admission, Micki was often impulsive when it came to making big decisions in her life - favouring intuition (usually correctly, in hindsight) over intellectual judgement. So it was that, seeing signatures on the bases of pots she liked the look of, she was led first to the workshops of Gustave Tifoche in France making wood fired saltglaze, and later to Breda in Spain, where she spent a while throwing traditional woodfired earthenware. In 1974, she moved to Bentham in North Yorkshire, where high in the Dales she converted a range of farm buildings into a pottery and built what she now remembers as being a "monster" of a wood fired saltglaze kiln. It was to a degree, the size of this kiln which dictated the character of her pots over the ensuing ten years. The high output of work required to fill the kiln was mostly functional - vigorously thrown tableware, efficiently made yet with generously modulated forms expressing the hand of the maker through the immediacy and softness of clay. Decoration, if any was minimal. Colours, mostly derived from iron bearing slips and china clay were predominantly browns, blacks and orange/tan, applied either by dipping or pouring.

Yet she looks back on this time as being a difficult period. Quite apart from what was at times a backbreaking work of "feeding" the large kiln, she had by 1979, two young sons to feed also. The mothering and nurturing nature, so deeply and passionately felt by Micki, created great conflicts of loyalties for her. The potteries where she had worked previously were generally male orientated - that is to say traditionally run by men with a simple work ethic. She recalls with some regret that Harrow, with all its virtues, was also male orientated in its aim to construct viable careers for its students. At that time, there were no full time female staff to put the woman's perspective. The question of how a woman should cope with motherhood in the early stage of her career was never really addressed; although she remembers feeling inspired by the example of Gwyn Hansen (a visiting lecturer) who was successfully running a woodfired pottery on her own. At Bentham, it was the assurance of support and childcare by fathers and friends that made her work possible.

It was with those practical, logistical restraints and internal conflicts in mind, that in 1987, Micki moved with her family to the Gower. Here she decided to reconstruct the pattern of her work, basing it on a more flexible approach to suit the varying priorities in her life; pottery, children and her friendships.

She is meticulous, one might say perfectionist, in her way of working. The pots, although made in short series, are treated as individuals. As is always the case with woodfiring, the final committal of these carefully made pieces to the kilns is an anxious time for her. Woodfiring can produce the most wonderful and sublime results, unobtainable in most conventional kilns, but it remains an unpredictable and slightly risky business. However, the excitement of the process - the challenge of the unknown - brings its own rewards. She likes to "play" with the competing effects of salt and wood - the one, powerful, smothering; the other delicately flushing flame, speckling fly ash. Such varying effects are brought about by careful control of the placing and density of the kiln pack.

Her forms generally do not call for any but the most minimal decoration - her style of throwing is "soft" and sensitive. Shapes are sometimes altered while still soft, creating a natural and comfortable asymmetry. Her vase forms, combinations of unforced spheres and vigorous cylinders are sensual and organic. The frequent use of "token" handles or lugs, perhaps borrowed from Korean or Chinese Sung, provide emphasis where a line or abrupt change of direction might appear forced. These pots have a low centre of gravity; earth rooted. She also enjoys her work off the wheel - handbuilding. Working with slabs of clay, she is able to explore the possibilities of surface-texture and two dimensional design more easily than the thrown work. A square slab dish with shell impression in the centre has freehand drawn lines and is handled with lightness of touch that creates the feeling of roundness. For her the ultimate personal expressions, are the small finely modelled "spoons" - herself at her most naked.

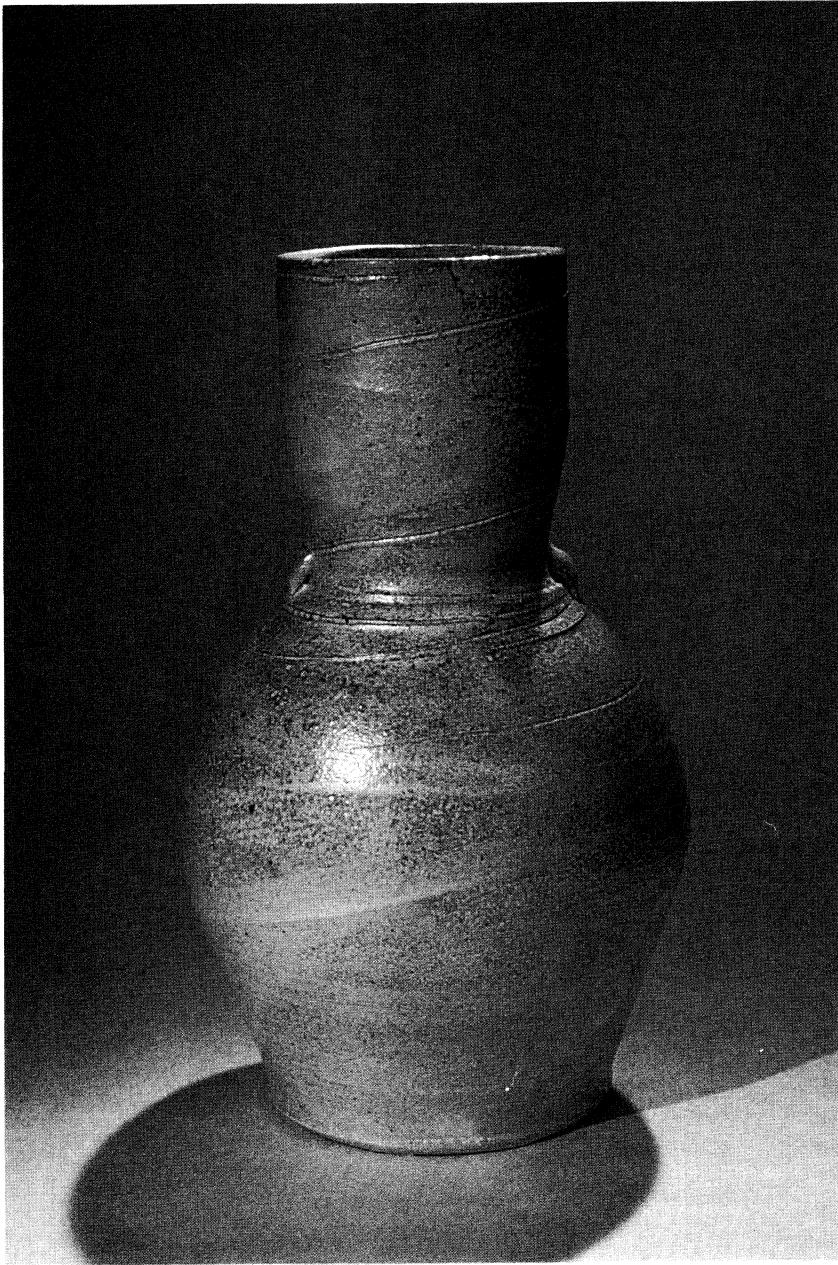
There is no narrative content to her work clamouring for attention - rather a quietly subversive insistence that she makes as she feels - and that, for her, is the only way it could be.

John Nuttgens 1994

Exhibition at Aberystwyth Arts Centre

9 July - 20 August 1994

C Y F R E S ●
G E R A M E G

Micki Schloessingk

CANOLFAN Y CELFYDDYDAU ABERYSTWYTH

Gorffennaf 1994
rhif 66

Cyfarfyddais É Micki Schloessingk am y tro cyntaf erioed rhw y ugain mlynedd yn il. Bu i'n llwybrau ni groesi am gyfnod byr iawn pan ddaeth hi i weithio am ychydig o wythnosau mewn crochendy bychan yn Watford a oedd yn cynhyrchu pentyrtau diddiwedd o botiau Bonsai a nwyddau blodwerthiant cyffelyb ar gyfer y siopau blodau. Roedd hyn yn ystod cyfnod o'i bywyd pan yr oedd hi newydd gwblhau cwrs ar Crochenwaith Stiwdio yn Harrow, ac yn ysu am gylle i ymestyn ei gorwelion, ac i ennill profiad cyn ei hymglymu hi ei hun yn ddi-drof i'n il fel crochenydd llawn-amser. Fe aeth hi i weithio dramor, a chlywais i ddim mwya amdani hi hyd rhw ymtheng mlynedd yn ddiweddarach, pan gyrhaeddodd hi ym Mhenrhyn G.yr, lle'r oedd gen i fy nghrocendy i fy hun, i ymgartrefu fel cymydog agos i mi. Yma, mewn dyffryn cysgodol, eithriadol o hyfryd "Crochenydd'r Bont" - lle y mae hi'n parhau i weithio hyd y dydd presennol, gan gyfuno bywyd a gwaith mewn cyfarwydd cyfannol.

Gwâl Micki ei chelfyddyd nid yn gymaint fel estyniad o'i bywyd, yn gymaint ag fel adlewyrchiad - hyd yn oed ddathliad - o'r ffordd o fwy y ceisia ymgyrfaedd tuag at ei wireddu. Wrth drafod ei gwaith, y mae'n gweld "graddfa" ei photiau mewn cyd-berthynas É'r amgylchedd cartrefol; yng nghyd-destun pwysigrwydd y man sy'n galon y cartref, fel y gellid ei ddweud, "yng ngwres y gegin". Yn wir, dyma un llinyn sy'n dirwyn yn uniongyrchol yn il, yr holl ffordd at ei phrofiad cyntaf o crochenwaith. Mae hi'n cosio'r hoffter pan yn blentyn, o "deimlo"

darnau o crochenwaith. Rhan o'i hetifeddiaeth hanner Almaenaidd a rhan anhepgor o amgylchedd ei phlentyndod oedd y poteli llawn-gorff o halen-wydr (y Bellarmine canoloesol) a'r jygiau glas llym-gynllun cyntefig É'u pennau o bwter. Caiff un ei demptio i ddatgan mai o fewn traddodiad yr halen-wydr y perthyn priod linach ei chelfyddyd hi hapusaf; ond dydyw hi ddim yn un sy'n ymdeimlo teyrngarwch fel y cyfriw i draddodiad, ond yn unig o safbwyt techneg. Crochenydd ydyw hi sy'n perthyn yn ei hanfod i'n cyfmod cyfoesol ni.

Iddi hi, y mae gofynion celfyddyd wrth wasanaethu bywyd yn ymestyn y tu hwnt i ddiben ffwythiannol, materol, presennol-agos y gwrthrych. Y mae'r prosesau o greu - yn neilltuol felly yn achos tamio É choed - ynddynt eu hunain yn weithredoedd creadigol arwyddocaol, ar eu telerau ac yn eu hanfod hwy eu hunain; a'r llestri hwythau yn wireddiad sylweddol, gweledig a chyffyddadwy o'r cylchdro creadigol. Rydw i fy hun wedi ei chynorthwyo hi gyda thaniadau'r odyn. Y maen nhw'n ddigwyddiadau arddwys, dyfal a theatraidd; golygant lafur

blinderus, tra ar yr un pryd y cynigiant brofiadau pleserus. Efallai mai felly y dylai hi fod. Yn sicr y mae derbyn y wobr o swper wedi ei goginio'n dda, a'i gyflwyno i berfffeithrwydd yn ei dysglau unigryw hi ei hun, yn ddigon i siarad drosto ef ei hun.

Dydyw'r cawg salad enfawr byth yn edrych cystal É'r hyn a wna pan fyddo'n cynwys llysiau danteithiol a blasus o'i fewn! Dyma lestri sy'n eu gwahodd eu hunain i gael eu defnyddio. Fe'm hatgoffir i o ymadrodd Michael Cardew yn y cyfriw gyd-destun yma, pan y sieryd ef am lestri da yn meddu ar "gysgod amlinellol o ddeisifiaid wedi ei foddhau".

Ar il Harrow, fe ddilynodd cyfnod o weithio i nifer o wahanol crochendai, i gaboli ei chrefft ac i gydgyfnerthu yr hyn a ddysgasai tra'n y coleg. Fel y prysura hi ei hun i'w gydnabod, roedd Micki yn aml iawn yn un byrbwyll pan ddeuai'n fater o wneud penderfyniadau o bwys yn ei bywyd - gan ffafrio sythwelediad greiddfol (a brofodd i fod y camre cywiraf, fel y digwydd hi, o edrych yn il) ar draul dyfarniad deallusol a rhesymegol. Felly yn union y bu hi, pan welodd y llofnodion ar waelod potiau yr hoffai eu golwg, ac y'i harweinwyd gyntaf oll tuag at weithdai Gustave Tifoche yn Ffrainc, g.r a weithiai ar gynhyrchu crochenwaith halen-wydr wedi eu tanio É choed; ac yn yr un modd hefyd y cafodd hi ei denu yn ddiweddarach i Breda yn Sbaen, lle y treuliodd beth amser yn taflu llestri pridd traddodiadol mewn odyn coed-losgol.

Ym 1974, fe symudodd gyda'i g.r i Bentham yng ngogledd Swydd Efrog, lle y trawsffurfiodd amrediad o adeiladau fferm fry ym mynyddoedd y Dales, yn crochendy; ac yno hefyd yr adeiladodd yr hyn y mae hi nawr yn ei gofio felyr "anghenfil" o odyn halen-wydr pren-danwyddog. A maint anferthol yr odyn hwn, i raddau, a benmod natur, naws a chymeriad ei crochen-lestri dros y deng mlynedd a ddilynasa! Potiau ffwythiannol, ymarferol a beunydd-ddefnyddiol - gan fwyaf - oedd cyfaint uchel yr allbwn o waith yr oedd ei angen i lenwi'r odyn yma; llestri bwrrd, wedi eu taflu yn rymus-egnâol tra eto wedi eu mowldio'n effeithlon ac yn sylweddol, i ffurfiol llestri trawsgywiriedig a fynegai law y gwneuthurydd ym meddalder agos-atach-chi y clai. Cyfngwyd yr addurniad, pam y'i caed o gwbl, i'r cyffyrddiadau lleiaf oll. Deilliai'r lliwiau allan o ddarnau o slips a gynhwysai haearn, ac o caolin (clai tseina), a gynigient liwiau a oedd yn bennaf yn nhonfeddau amrediadol y browniau, y duon, ac arlliwiau'r orenau/brown-gochion; ac fe ychwanegwyd y lliw naill ai drwy dipio neu trwy arllwysiad.

Ond y mae hi, serch hynny, yn edrych yn il ar yr adeg hwnnw fel cyfnod eithriadol o anodd. Yn gwbl ar wahÉn i'r hyn oedd ar adegau yn straen corfforol caled, i "fwydo" yr odynau anferthol fawr, yr oedd ganddi erbyn 1979, ddua fab yn ogystal i'w bwydo. A bu i'r anianawd famol a'r redlef fagwraethol, a deimlid mor angerddol gan Micki, greu croestyniad difrifol rhwng ei dyheadau dwfn - i fagu ei theulu ac i greu ei chelfyddyd - a gystadleuai am ei theyringarwch. Cylchdroai'r crochendai y bu'n gweithio ynddynt hyd hynny, yn gyffredinol, o amgylch partwrw anghemion gwrywaidd; hynny yw, yn draddodiadol fe'i rheolwyd gan ddyn gyda'i foeseg gwaith arferol, syml. Fe'i hatgoffir hi gyda pheth gofid bod Harrow, er gwaethaf

Scholar

rhagoriaeth ei rinweddau, wedi bod yn wryw-gyfeiriol yn ei amcanion i adeiladu gyrfaoedd ar gyfer ei fyfyrwyr. Ar y pryd hynny doedd dimaelodau llawn-amser benywaiadd ymhliith y staff, i gynrychioli perspectif y ferch. Ni thalwyd unrhyw sylw gwirioneddol yno erioded i'r cwestiwn o sut y dylai gwraig ddygymod. E' bod yn fam hefyd, yng nghyfnod cynnar ei gyrfa; er ei bod hi'n cofio teimlo ei bod wedi ei hysbrydoli gan esiampl Gwyn Hansen (darlithydd a ymwebdd E'r lle) a oedd yn llwyddo i redeg crochendy coed-daniel ar ei phen ei hun. Yn Bentham, ei sicrwydd o dderbyn cefnogaeth a chymorth, gyda chynigion i warchod ei phlant drosti hi - a gaed o gyfeiriad y tadau a chyfeillion - hynny a'i gwnaeth hi'n bosib iddi hi fwrr i mewn i'w gwaith yn ddilyffethair.

Gyda'i meddwl wedi ei lethu gan yr atalfevd caethiwol, ymarferol a threfnyddiaethol, ynghyd E'r gwrthdrawiadau mewnwol rheiny, y symudodd Micki ym 1987, gyda'i theulu, i ardal Penrhyn Gyr. Yma y penderfynodd ail-adelaideu patrwm ei gwaith, gan ei sefydlu ar agweddu mwy hyblyg, wedi eu haddas i ddygymod E blaenoriaethau amrywiol ei bywyd; sef crochenwaith, plant a chyfeilliarwch ffrindiau.

Yn ei dull o weithio y mae hi'n orfanwl, bron y gellid dweud ei bod hi'n berffeithydd. Y mae'r llestri, er yn cael eu cynhyrchu mewn cyfresi byrion, yn cael eu trin fel unigolion bob un. Fel y mae'n rheolaidd yn achos coed-daniel, y mae cyflwyniad terfynol y darnau hynny a grewyd mor gwrain-ofalus, i'r odyn, yn adeg pryderus iddi hi. Gall defnyddio coed fel tanwydd gynhyrchur'r canlyniadau mwyaf rhyfeddol o hardd ac addurnol, na ellir eu creu yn y rhan fwyaf o'r odynau traddodiadol; ond fe bery i fod yn fusnes lled fentrus ac yn fusnes y mae'n amhosib i ddarogan ansawdd y gorffenwaith i sicrwydd. Fodd bynnag, y mae cynnwrs a chyffro'r broses - y sialens o draffod yr hyn na wyddys - yn cyd-gynnig ei sgil-wybrwyon a'i wefr ei hun. Y mae Micki'n hoffi "chwarae" gyda'r effeithiau cystadleuol rhwng halen a phren, wrth ddod E'r ddwy elfen ynghyd at ei gilydd; y naill yn rym nerthol sy'n llethol fygu, a'r llall yn cynnal fflamau gwridog tyner wrth droi'n lludw brith ysgafn-hededog. Dylanwadir ar y cyfryw effeithiau amrywiol trwy reolaeth ystyriol a thra-gofalus ar y man-leoli wrth osod y darnau yn eu lle, a thrwy bennu dwysedd llwyth y cnyd a osodir yn yr odyn.

Dydyw ei ffurfiau hi fel arfer ddim yn galw am ddim angennach na'r arlliw lleiaf o addurn; y mae ei harddull o daflu yn "feddal" ac yn synhwyrus. Y mae siapiau weithiau yn newid tra'n

dal i fod yn feddal, gan greu anghymesuredd naturiol a chyfforddus. Y mae ffurf ei ffiolau, yn gyfuniadau o sffâr-gylchoedd di-ymwthiol a silindrau ariol ac egnâol, yn gnawdol eu hapâl ac yn organaidd eu natur. Bydd ei mynch ddefnydd o

handlenni neu glust-ddolennau, wedi eu benthyca o bosib oddi wrth y Sung Tseinâaidd neu

Koreaid, yn darparu pwyslais lle y gallai llinell neu newid cyfeiriad rhy sydyn ymddangos fel

ymyrraeth ymwthiol wedi ei orfodi ar y ffiol o gyfeiriad oddi allan iddo. Y mae i'r cawgiau yma

ganolbwyt disgrychiant isel; yn awgrymu gwreiddiad priddol iddynt. Y mae hi hefyd yn

mwynhau cael ei gwaith oddi ar yr olwyn, fel ei bod yn adeiladu'n uniongyrchol E'i dwylo. O

weithio E slabiau o glai, y mae hi'n abl i archwilio posibilau arwyneb-weadedd a dyluniadau

dau ddeimensiwn yn rhwyddach na chyda gwaith taflledig. Y mae i'r llestr sgwâr wedi ei wasg-

fowldio a chydag argraffiad o gragen yn ei ganol, linellau llaw-rydd wedi eu hychwanegu; ac y

mae'r llestr yma wedi ei drin a'i draffod ag ysgafnader cyffyrddiad, sy'n creu'r teimlad o

gylchgrwnrwydd. Iddi hi, y mynegiant personol mwyaf llwyr-eithafol ydyw'r "llwyau" bychain

wedi eu modelu'n geinwch; ac yma y canfyddir ei chelfyddyd hi yn ei noethlymder eithaf.

Does dim cynnwys adroddiannol i'w gwaith sydd mewn unrhyw ffordd yn gweiddi'n groch am

sylw. Eithr yr hyn a geir yn hytrach ydyw rhwng daerineb gwyrdroadol tawel a fynegir ganddi hi,

yn il yr hyn a deimla hi ei hun ar y pryd; - a dyna iddi hi, yr unig ffordd y gallai hi fod.

John Nuttgens 1994

Arddangosfa yng Nghanolfan y Celfyddydau Aberystwyth
9 Gorffennaf - 20 Awst 1994

